

Arnošt Vašíček

ČESKÉ TAJEMNO 2

Nové pátrání, nové objevy, nové hypotézy

MYSTERY
FILM

České tajemno 2

Vyšlo také v tištěné verzi

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

České tajemno 2 – e-kniha
Copyright © Mystery Film, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Arnošt Vašíček

ČESKÉ TAJEMNO 2

Nové pátrání, nové objevy, nové hypotézy

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček: ČESKÉ TAJEMNO 2

1. vydání

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie © Dalibor Falta, Jan Mika, Petr Nagy, Jiří Pajer, Ondřej Pelikán, Profimedia, Arnošt Vašíček a archiv Mystery Film

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošcová

Mystery Film

Ostrava 2025

ISBN 978-80-87730-79-9

ISBN ePUB: 978-80-87730-80-5

ISBN MOBI: 978-80-87730-92-8

ISBN PDF: 978-80-87730-91-1

OBSAH

Předmluva

11 BYTOSTI Z TEMNOT

Invaze upírů

Duel s ďáblem

Případ podivného démona

41 PARANORMÁLNÍ VRAŽDY

Svědci ze záhrobí

Chladnokrevná bestie

Příliš mrazivé konce

59 V STÍNU SMRTIHLAVA

Jantarová komnata

Brněnská rasa

87 TAJUPLNÉ HÁDANKY

Templářské ozvěny

Poklady na dosah ruky

111 ZÁZRAKY A PŘÍZRAKY

Mariánská zjevení

Nebešťané v Mcelách

Rej duší z očiště

Tajemné obrazy

157 S PUNCEM NADPŘÍROZENA

Divoká honba

Čas čarodějů

Tajemné bytosti

Pověsti očima umělé inteligence

Nejzajímavější otázky vždy zůstanou otázkami. Skrývají v sobě tajemství.
Ke každé odpovědi je nutné dodat: snad.
Jen na nezajímavé otázky lze odpovědět bez pochybností.

Éric-Emmanuel Schmitt

V předmluvě k prvnímu dílu Českého tajemna jsem mimo jiné napsal, že Česko je zemí zaslíbenou záhadám. Přímo na dosah ruky se skrývají četná tajemství. A nejen s ryze domácím původem. Některá z nich se dotýkají největších mysterií naší planety. Zdálo by se, že s postupem času se téma tajemna vyčerpá. A je to přímo naopak. Čím více věda odhaluje naši minulost, archeologové vykopávají další fascinující artefakty a historikové v archivech narážejí na překvapivé záznamy, tím více nových záhad se vynořuje. Doufám, že to dokazuje i tento můj malý příspěvek.

Arnošt Vašíček
31. 7. 2025

BYTOSTI Z TEMNOT

INVAZE UPÍRŮ

Jedli, pili, souložili. A nejen s bývalými manželkami a manžely. Často přinutili k sexu i toho, kdo byl zrovna poblíž. Pokud ve vesnici potkali cizince, skákali jim na záda. Stávalo se, že ani psi nemohli vydržet tyhle rozpustilé reje a utekli z vesnice...

Zdá se, že svého času se v Osoblaze žilo blaze. Tedy pokud se o skutečném životě vůbec dalo mluvit. Tyhle celonoční orgie totiž iniciovali mrtví, kteří se začali vracet z hrobů.

Tajemný hrad Perštejn posloužil filmařům nejen současné, ale i předcházející verze.

V druhé polovině 17. století Osoblahu, stejně jako některá další města a vesnice ve Slezsku, zasáhla skutečná exploze vampyrismu. Zprávy z jednotlivých ohnisek šokují.

V Bruntálu noční útočníci vysávali a zabíjeli dobytek. Ušetření nezůstali ani lidé. Mnohé osady jejich obyvatelé raději opustili. Do služby bylo povoláno osm katů. Všichni museli pracovat přesčas, a přesto nestihali vykopávat a rituálně zneškodňovat těla všech domnělých upírů.

O obrovském rozsahu vampyrismu svědčí i události v obci Libava. Dne 18. října 1727 tam zemřel Georg Poltzer. Po smrti nakazil „upírstvím“ třináct dospělých osob a šedesát dětí. V matrice zemřelých existuje k tomuto případu dokonce jmenný seznam. U jmen usvědčených „nemrtvých“ je pak poznámka: odstraněn.

Některé případy vykazují neobvyklé detaily.

Roku 1714 se ve Dvorcích oběsila jistá Rosina Kleinsorg. Po smrti vstávala z hrobu a nutila vstávat i pohřbené děti, které potom, plačícce, sedávaly na oknech domů až do rána, kdy se vracely do svých hrobů. Lidé, aby získali důkaz, že to vše není jen přelud, sypali kolem oken popel a ráno v něm nacházeli dětské stopy. Rosina byla exhumována. Tělo měla červené, plné krve a na hrobníka se šklebila. Rozzlobila se i na muže, který ji vyvezl ze hřbitova ven bránou. Tou směli nebožtíci jen dovnitř. Ven se mrtvá těla mohla stěhovat pouze dírou vybouranou v hřbitovní zdi. Nakonec byla Rosina rozčtvrcena, vyvezena za město a spálena.

Vrcholem této upíří historie byl slavný případ vampyrismu ve Svobodných Heřmanicích. Vše začalo po smrti Marianny Saligerin, která zemřela 27. srpna 1753, a skončilo exhumací 29 osob. Z nich 19 bylo shledáno podezřelých z vampyrismu, odvezeno za město (samozřejmě dírou v hřbitovní zdi) na místo zvané „čarodějná louka“ a spáleno. Exekuci přihlížel dav lidí, který se ovšem rozutekl, když se začal šířit odporný zápach, který byl údajně cítit až ve vzdálených vesnicích.

Děsivé zprávy o podivných jedincích, kteří žili i po smrti, v noci vstávali z hrobu a živili se lidskou krví, kolovaly již v dávnověku.

Koncem roku 2024 dostala upířská legenda nový impuls. Ve světových kinech měl premiéru americký filmový horor *Nosferatu*. Je to již třetí verze strhující vampýrské historie. Tu první ještě němou z roku 1922 jsem viděl před desítkami let ve filmovém klubu, druhou z dílny Wernera Herzoga z roku 1979 již při klasickém promítání. I když mezi jednotlivými filmy uběhlo celé století, všechny tři verze se točily kupodivu v Čechách.

Možná proto, že právě v naší malé zemi bylo zaznamenáno o mnoho více případů upírství než v samotné Transylvánii. Archeologové zde vykopali četné přes tisíc let staré slovanské hroby s protivampýrskými zásahy. Jak zaznamenává Neplachova kronika v roce 1336, pastýř z vesnice Blova u Kadaně po své smrti vstával z hrobu a strašil lidi ve svém okolí. Koho oslovil jménem, ten do osmi dnů zemřel. Pastýřova mrtvola byla tedy exhumována a probodnuta kůlem. Osvědčený zákrok nezabral. Pastýř se zjevoval dál a děkoval lidem právě za ten masivní kolík, který si vytáhnul ze srdce a odháněl jím psy.

Pokračoval v tom, dokud jeho tělo nebylo znovu vykopáno a spáleno.

O osm let později v obci Levín řešili sérii tajemných vražd. Všechny oběti byly zardoušeny. Stopy vedly k hrobu jedné místní ženy. Když vykopali její tělo a probodli ho kulem, teklo z něj mnoho krve. A také smuteční závoj, který měla na hlavě a v rakvi ho částečně pozřela, byl celý zakrvácený. Potom, co byla spálena, řádění ustalo.

Jak již víme, mezi 16. a 18. stoletím na Moravě a ve Slezsku dokonce vypuklo hned několik upířích epidemií, při kterých byly exhumovány a obřadně zneškodněny stovky nakažených obětí. A v Horním Benešově se na sklonku 16. století odehrálo řádění upíra, které svou délkou působení nemá obdoby a svou děsivostí nahánělo strach celé Evropy.

DĚSIVÝ PŘÍPAD JOHANNA KUNZE

Při přednášce v knihovně v Horním Benešově jsem se seznámil s místním obchodníkem Martinem Orságem. Sympatický badatel dlouho pilně sbíral informace o bezesporu nejpodivnějším obyvateli tohoto slezského města. Záznamy místních kronik a další historická svědectví shrnul do útlé, ale výstižné a strhující publikace „Johann Kunze Upíří historie“. Na jejím základě bych rád s Martinem natočil televizní dokument. Výňatky z jeho knihy jsou s laskavým svolením citovány v této kapitole.

Zatímco příběh hraběte Drakuly zplodila pouze fantazie spisovatele Brama Stokera, děsivé řádění revenanta Johanna Kunzeho bylo popsáno více než desítkou důvěryhodných svědků.

Z čeho všeho byl tento původně vážený občan, významný daňový poplatník, a dokonce starosta obviňován?

Před staletími Slezsko opakovaně zachvátila upíří epidemie. Údajně desítky či dokonce stovky zemřelých opouštěly v noci své hroby a řádily po vesnicích.

Nejprve především z přímo zázračného zbohatnutí.

Johann Kunze se do Horního Benešova přistěhoval jako chudý drvoštěp a šindelář. Záhy ale získal obrovský majetek. Říkalo se, že má smlouvu s ďáblem a s jeho pomocí dovede vykonávat řadu kouzel. Často prý chodil v noci na hřbitov, kde přicházel k hrobům malých dětí a nad každým pronesl „Toap Annouch“ (podle jiné verze Toap Noach), což mělo znamenat něco jako „jděte pomalu“. Těmito slovy probudil děti z mrtvého spánku a donutil je jej následovat. V dlouhém procesí potom kráčeli hřbitovem a před půlnocí se děti vracely do svých hrobů. Doneslo se to až k úřadům, které měly celou věc vyšetřit. Byl otevřen jeden dětský hrob a ukázalo se, že pohřební rubáš je celý umazaný a pod vrstvou špíny jakoby roztavený. Co to způsobilo, se nepodařilo odhalit. Byl to důkaz, že s pohřbeným tělem kdosi manipuloval?

Kromě již zmíněného případu Rosiny Kleinsorg jsem nikde jinde nenašel obdobu takovéhoho procesí mrtvých. Takže mi není jasné, k čemu vlastně mělo sloužit. Co tím Kunze či samotný ďábel sledoval? Šlo jen o demonstraci tajemných sil, které měly obyvatelům města nahnat strach?

Samozřejmě, že s největší pravděpodobností jde o lidovou báchorku. Ale ta se možná zrodila z nějaké činnosti, kterou si vystrašení měšťané nedokázali vysvětlit. Vykopával Kunze dětské hroby, aby získal lebky a kosti jako rekvizity pro rituály černé magie? Podobně postupují dodnes čarodějové v Africe i kouzelníci vúdú na Haiti a jinde v Karibiku.

Něco podivného se ve městě rozhodně dít muselo. Úřady nařkly Kunze z čarodějnictví, ale nic mu neprokázaly, a tak byl osvobozen. Šestého února 1592 ho kopl kůň do břicha. Na první pohled nebylo vidět žádné viditelné zranění, ale Kunze řval bolestí a stěžoval si na pálení. O den později na smrtelné posteli prozradil, že svůj konec předvídal a mimo jiné řekl: „Vím, že nepatrná část mých hříchů je větší než všechny zlé skutky celého světa, a proto mi Bůh odpustit nemůže.“

Přiznal se tím k rituálům černé magie?

Před svědky všech svých hříchů litoval, ale odmítnul kněze. Příbuzní si to vyložili tak, že po podpisu paktu s ďáblem už kontakt s duchovním není možný. Následující minuta jim jejich podezření potvrdila. Na římse se zjevil černý kocour. Nevysvětlitelným způsobem otevřel okno a vrhnul se na Kunzeho obličej s takovou prudkostí, jako by chtěl umírajícího dorazit a odvléct s sebou. Krátce nato kocour neviditelně zmizel a Kunze zemřel. Venku se v tom okamžiku strhla velká bouře. Ženy, které ve vaně omývaly mrtvé tělo, později přiznaly, že když

Kunzemu daly ruce za záda, vždy je vrátil zpět a držel se zraněného břicha, jako by ještě stále žil a vnímal bolest.

„Druhého dne šel nejstarší syn s několika členy rodiny k faráři, ohlásili smrt otcovu a prosili, aby ho vzhledem k jeho postavení v obci pohřbili se všemi poctami na vhodném místě. Duchovní to přislíbil, když rada a kostelní otcové dají svolení. Bylo dohodnuto, že Kunze bude pohřben v kostele po pravé straně oltáře. Příbuzní na to složili něco peněz. V den pohřbu byla taková vichřice se sněhem, že se účastníci pohřbu sotva udrželi na nohou. Po pohřbu vítr náhle utichl a ukázalo se slunce.“ Píše Martin Orság ve své publikaci Johann Kunze Upíří historie a mimo jiné dále sděluje: „Několik dnů po pohřbu proskočila městem zpráva, že byla viděna příšera v podobě Kunzeho. Prý napadla ještě den před pohřbem jednu paní, povalila ji na zem a krutě trápila. (Podle jiného zdroje šlo o starou vdovu, po níž Kunze požadoval sex, ale nakonec se nechal od svého záměru odradit. – poznámka autora) Rovněž po pohřbu přišel tento duch k někomu, kdo spal v jeho světnici, probudil ho a okřiknul: Sotva se ovládám, abych se tě nedotknul tou měrou, že by sis to dlouho pamatoval. Městští hlídači vypovídali, že každou noc slyší v Kunzeho domě rachocení, házení a padání. Ráno jsou dveře otevřené, ačkoliv večer byly pečlivě uzavřeny. Dokonce prý byla odstrčena i závora. Koně stojící ve stáji působí prý takový hlomoz, jako by je někdo trýznil, nebo jako by se vzájemně hryzali a kopali. Všichni psi ve městě i okolí neměli od Kunzeho klidu. Město bylo plné řečí, nikdo ale neudal, kdo tento lomoz způsobuje. Nikdo se to neodvážil. Tu se hlásil jistý čestný muž, jemuž služka vykládala, že se prý nad ránem ve spánku lekla, neboť prý slyšela, jak někdo jezdí okolo jejich oken na koni. Ten někdo tloukl celou silou do zdi, až se prý trámová trásko. Přitom se prý v okně ukázal světlý proud paprsků a ona ze strachu vlezla pod postel. Sedlák šel po východu slunce před dům, prohlížel stěny domu a na čerstvě napadlém sněhu našel stopy, jež nebyly podobné zvířecím ani lidským.“

Martin Orság napsal o svém pátrání poustavou publikací.

Kunze tedy bezprostředně po své smrti se začal zjevovat nejen členům rodiny, ale mnoha obyvatelům obce. Strašil je, působil hrozný hřmot ve svém domě i ve stájích, týral vdovu, nutil ji k souloži, takže musela spát se všemi domácími v jednom pokoji, nejmladší dítě zval s sebou do hrobu. Zvědavce rdousil, jezdil bláznivě městem, dusil šestinedělky a tropil mnoho dalších škod. V kostele pod Kunzeho náhrobním kamenem se objevily díry, takže bylo možné strčit do nich hůl a narazit až na rakev. Zahrnuli je, ale druhého dne se objevily znovu a ještě větší.

Na oltářním plátně se rozpíjely krvavé skvrny, což potvrdili lidé šlechtického

stavu, kteří se sem přišli podívat. Náhrobní kámen i křtitelnice byly znečištěny lejnem nezjištěného zvířete, pokálena byla i křtící voda a utěrka.

Martin Orság uvádí i další Kunzeho kousky, které se odehrály právě v kostele.

„Jednou se díval čarodějník (Kunze) oknem věže kostela. Jeho oči tak hořely, že si toho všimlo i několik kolemjdoucích a také viděli jeho odporně tlustou hlavu.

Večer 8. července seděl farář s manželkou a dětmi u varhan a hrál. Náhle ucítil v kostele takový zápach, že všichni museli utéct. Doma se duchovní modlil večerní modlitby a opět ucítil tentýž zápach a slyšel, jak se duch plíží kolem jeho postele. Dýchl na něj studený a smradlavý dech, po němž farářovi otekl obličej a velice ho bolely oči...

Celé město trpělo tou blamáží a neodvážil se sem přijet nikdo ze šlechticů.

Žádný z cestujících nezůstal v tomto vykřičeném městě přes noc a občané nevěděli si pomoci. Přišli na myšlenku, že otevrou hroby a prohlédnou mrtvolu. Tato rada se už osvědčila v různých místech Slezska v různých dobách. Farář byl proti tomu. Lidé se však sjednotili a vynutili si klíče od kostela. Za pomoci hrobníka měli v úmyslu vykopat hroby těch, kteří umřeli před i po Kunzem, aby se podle různých znamení na tělech mrtvol přesvědčili, kdo je křesťan a kdo přítel satanův.

Když byly hroby otevřeny, našli lidé na mrtvolách značné rozdíly. Všechny, až na mrtvolu Kunzeho byly buď zetlelé, nebo v pokročilém stádiu rozkladu. Kunzeho mrtvola vypadala jakoby čerstvě pohřbena, jenom kůže na prsou a na hlavě byla načernalá, protože před položením do rakve byla posypána nehašeným vápnem, aby se lépe rozkládala. Horní vrstvu kůže mohli lehce prstem

Protivampýrské zásahy na podezřelých zesnulých se u nás prováděly již v 9. století.

seškrábat, pod ní však byla kůže čerstvá, načervenalá. Údy byly dokonale pohyblivé a v kloubech ohebné. Ruka pevně svírala hůl, oči se střídavě zavíraly a otevíraly. Otočili hlavu směrem k severu a druhého dne byla otočena k jihu. Jeden občan se odvážil stáhnout mrtvole punčochu. Pod ní byla kůže načervenalá, prostoupena modrými žilami. Řízl do lýtky a tekla krev jako ze živého člověka. Nos byl i po tak dlouhé době beze změny, ačkoliv mrtvola ležela v hrobě od 8. února do 20. července. Kunze byl zaživa malý a hubený, jeho mrtvola však mnohem silnější, obličej opuchlý, tváře naběhlé a tučné jako u dobře krmeného prasete, že skoro neměl místa v rakvi.

Nyní se konala porada s moudrými lidmi, jichž bylo pozváno hodně ze širokého okolí. Všichni byli zajedno v tom, že veškeré zlo ve městě působí zemřelý starosta. Vzpomněli si na podobný případ a usnesli se, že mrtvolu Kunzeho spálí. Než přistoupili k výkonu usnesení, oznámili případ vládnoucímu knížeti do Krnova. Ten nabádal ke zdrženlivosti, aby se neunáhlovali a znovu celý případ projednali. Ale benešovští, sytí již denního i nočního řádění, umluvili se s popravčím ze sousedství,

že přijde se dvěma pochopy tělo spálit. Slíbili mu za to nejmilejšího Kunzeho koně, něco peněz a po dobu pálení stravu a byt.

Aby mohli mrtvolu vytáhnout z hrobu, vysekali muži ve zdi kostela u oltáře díru. Všichni benešovští šli do lesa připravit dřevo a toto přivezli na popraviště, kde z něho pomohli katovi pacholci postavit hranici. Tělo tahali z hrobu provazy, ale bylo tak těžké, že se provazy roztrhaly. Když se jim to konečně povedlo, bylo tělo naloženo na káru pohodného a zapřážen nejmilejší Kunzeho kůň. Silný kůň měl velkou potíž utáhnout náklad a musel být poháněn bičem. Když konečně přijeli na mrchoviště, složili mrtvolu na hranici a tuto zapálili.

I když byl plamen silný a tělo leželo dlouho na ohni, shořela jen hlava, ruce po lokty a nohy po kolena, ostatní tělo zůstalo téměř celé. Kat proto stáhl tělo háky z hranice a rozsekal ho na kousky. Bylo v něm mnoho krve, kterou byl kat postříkán skrz naskrz. Ale i tak plameny jen pomalu trávily tělo a oheň hořel dlouho do noci. Rovněž na místě, kde tělo bylo rozsekané a hodně krve se objevilo, byl rozdělán oheň, který strávil veškerou krev.

Ke spálení potřebovali celkem 216 velkých polen, mimo velkého množství slámy a roští. Druhého dne byl studený popel hozen do potoka.

Toto divadlo, jak uvedeno ve spise, se benešovským občanům i lidem ze sousedství velmi líbilo. Ještě u ohně vznikla řeč, že bratři a rodiče zemřelé druhé manželky Kunzeho byli po smrti rovněž z téhož důvodu na rozkaz vrchnosti vykopáni a rovněž spáleni. Proto se myslelo, že Kunze právě prostřednictvím druhé manželky navázal spojení se satanem. Potom všechno satanské řádění ustalo. Noční hlídači říkali, že všude byl klid a všichni měli z klidu velkou radost. Celé město mělo na Kunzeho takový vztek, že obyvatelé vykopali i hlínu z hrobu a vhodili ji do potoka. Poté byl hrob zaházen kameny, aby v něm nemohl být nikdo pohřben. Navíc varovali potomky pomocí zvláštního znamení, které na toto místo připevnili. Bohužel při stavbě nového kostela v roce 1719 se na to zapomnělo a hrob zůstal neoznačen pod dlažbou.“

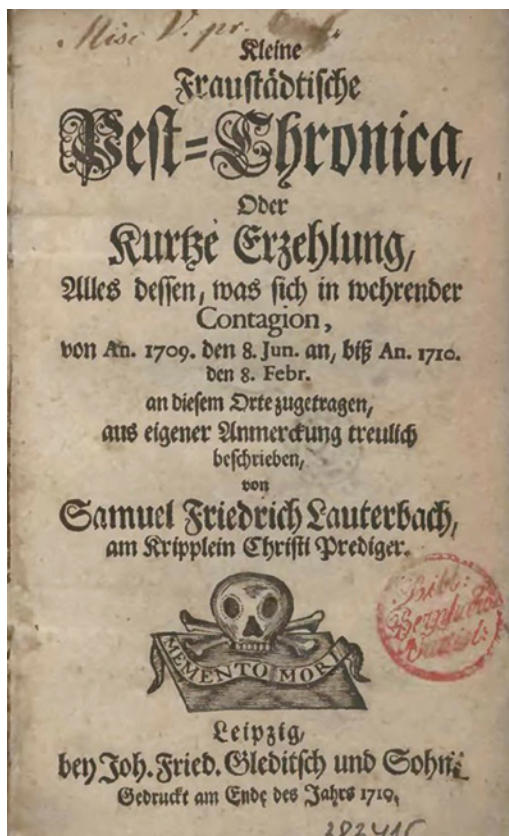
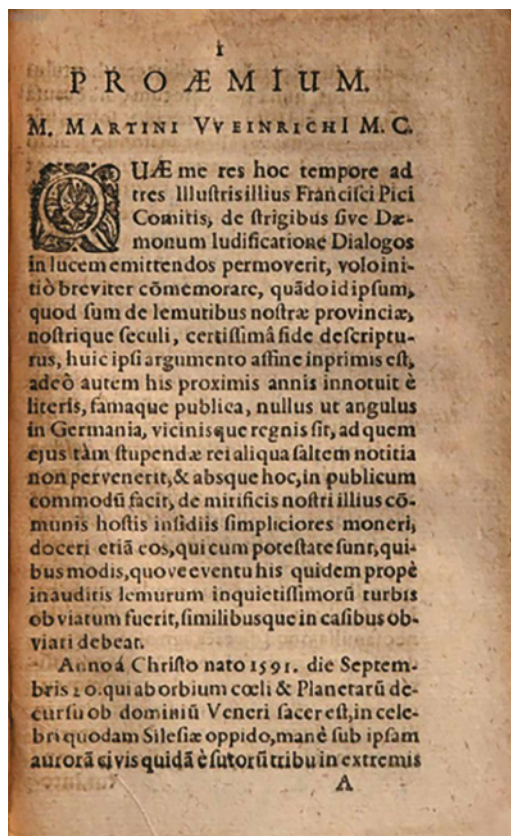
Nelze tedy určit, ve kterých místech se nacházel.

TAJNOSTI MEZI ŘÁDKY

Případ Johanna Kunzeho je opravdu velmi zvláštní. I když celá historie se zdá až příliš přitažena za vlasy, nelze ji považovat za vymyšlenou báchorku.

To, co se v Horním Benešově v první polovině roku 1592 odehrálo, se rozneslo i daleko za hranice země. Je nesporné, že existovala jakási podrobná zpráva, ať již úřední nebo církevní, která se nedochovala, ale z níž čerpali i další kronikáři. V roce 1612 vyšla kniha, k níž vratislavský gymnazijní kantor Martinus Weinrichius sepsal šedesáti stránkovou předmluvu Proaemimum. Více než polovinu z ní věnuje právě Kunzemu. Tak ohromný rozsah textu se nedá vytvořit bez důkladného obeznámení s případem. Weinrichius naznačuje, že vycházel z rozhovorů s očitými svědky. Jejich jména ovšem neuvádí, zřejmě z obavy, že by na ně přivolal pomstu mrtvého. Podle jistých indicií jedním z vyslychaných by mohl být benešovský protestantský pastor Johann Vogt.

Při opakovaném a důsledném pročitání všech dostupných pramenů na mě občas blikala varovná světylka. Così mi napovídalo, že ne vše je tak, jak se traduje, a že pro některé z popisovaných hrůzných okamžiků bychom mohli najít vysvětlení.

Především Johann Kunze rozhodně nebyl upírem, tedy v klasickém slova smyslu. Jeho trup byl sice i dlouho po smrti nasáklý krví a tělesnými tekutinami, ale tento stav zřejmě vyvolalo něco úplně jiného než pití krve spoluobčanů. Všechna napadení, která jsou mu připisována, jsou spojena s dušením. Oběti pocitovaly úzkost, drtil je obrovský tlak na prsou a nemohly se hýbat. To odpovídá spíše útoku mory. Ostatně i v dalších takzvaných upířských případech ze Slezska není zmínka o prokousnutí hrdla a sání krve.

Doprovodným jevem Kunzeho řádění byl především hluk a nevysvětlitelné pohyby nábytku nebo jiných předmětů. Dveře se samy od sebe otvíraly a zavíraly. Stejně tak se projevuje lomozíci duch poltergeist.

Kunze byl již za svého života podezírán z černokněžnictví a z paktování s ďáblem. Zdá se, že to nebylo falešné obvinění. Lidé na celém světě jsou přesvědčeni, že morou se stává ten, kdo propadl černé magii. A poltergeist se vyskytuje především tam, kde je nakupena negativní energie. Vytvořily ji opakované čarodějnické rituály?

To by vysvětlovalo, proč nejpostiženějším místem byl právě Kunzeho dům a sousední stavení.

Jeden přehlížený detail dokonce naznačuje, koho Kunze uctíval. Podle spisu Proaemium bývala vždy ráno posunuta náhrobní deska a okolo ní se nacházely stopy jako od slepic.

Tohle je nepochybně reálný postřeh. Něco, co samo o sobě neděsí, ale zároveň se nedá vysvětlit. Tedy pokud pozorovatel nebyl zkušený okultista.

Židovská tradice je přesvědčena o existenci démona nazývaného sheyd, což by se dalo přeložit jako ten, který jedná násilně. Sheyd dovede na sebe vzít lidskou podobu a chovat se jako člověk. Jediné, co ho prozradí, jsou chodidla. Má je v podobě kohoutích pařátů a proměnit je nedokáže.

Vyvolával Kunze tohoto krále démonů?

Nemohu se zbavit podezření, že na celý případ se navíc naválily další tajemné události, které se ale zrodily z úplně jiné příčiny. Ženy, které pletly len, viděly Kunzeho, jak poskakuje po poli. Jistě nepracovaly v noci. Bylo to tedy za denního

světla. Navíc ke Kunzeho přízraku se přidali i další duchové a tančili okolo. Odkud se tak najednou vzali a proč se nevyskytují v žádném jiném pozorování?

Odpověď nám nevědomky poskytl sám autor Proaemium, když upřesňuje, že ženy vytrhávaly jilek mámivý. Ten je častým hostitelem jedovaté houby – paličkovice nachové, která se vyznačuje tvorbou sklerocií známých jako námel, který může vyvolávat různé otravy, ale především silné halucinace. Opojný nápoj kykeón, kterým se účastníci Eleusinských mystérií dostávali do rauše, byl vařen právě s námelem. Z námele byla také izolována kyselina lysergová, výchozí látka pro syntézu LSD.

Námel je považován za hlavního viníka vizí žen, které byly obžalovány z čarodějnických procesů a zřejmě stál i u zrodu historky, jak Kunze s duchy tančili na poli.

Nejdůležitější pro věrohodnost celé upíří mánie, která zachvátila Horní Benešov, je otázka, zda existuje alespoň jeden přesvědčivý důkaz, že Johann Kunze se zjevoval i po své smrti?

Jsem přesvědčen, že ano. Ale nenašel jsem ho mezi všemi těmi hrůzostrašnými historkami, ale naopak rozpoznávám ho v jednom jediném případě, kdy Kunze projevil lásku.

V televizním dokumentárním cyklu Setkání s tajemnem jsem natáčel výpovědi hned několika pozůstalých, kterým se ve snu zjevili jejich zemřelí příbuzní, aby jim sdělili důležité informace k dědictví. Jednomu muži zůstala po matce vkladní knížka na doručitele a na heslo, které ovšem neznal. V noci viděl svou maminku s pohlednicí z Londýna. Ta ovšem nikdy v tomto městě nebyla.

Přesto to zkusil a heslo opravdu znělo Londýn.

Mladý hasič, který zahynul ve službě, vstoupil pár dnů po smrti do snu své matky a sdělil jí, že si to ráno osudného dne koupil nové boty, které nechal na regálu v garáži, ať je dá tátovi, když oba mají stejné číslo.

Ani Johannu Kunzemu nebylo po urychleném odchodu na věčnost jedno, jak se rozdělí jeho majetek. S různými manželkami (byly asi tři) měl čtyři syny. Nejvíce mu záleželo na nejmladším, tehdy ještě nezletilém, Jakubovi. Šestnáctý den po své smrti navštívil svého souseda, který byl soudcem a zároveň městským písařem. Kunze ho to tedy dobře znal nejen jako majitele vedlejšího domu, ale i ze svého působení na radnici. Navíc věděl, že soudce dokáže jeho vůli prosadit, a tak ho požádal, aby se o Jakuba postaral a zajistil mu podíl z dědictví.

Dozvídáme se to z výpovědi benešovského faráře, kterému se o den později soudce svěřil: „Viděl jsem ho (Kunzeho) včera po 11. hodině svými vlastníma očima a také jsem ho slyšel. Mluvil ke mně takto: „Nebojte se kmotře, neudělám vám nic zlého. Přicházím k vám, abych s vámi o něčem pohovořil. Zanechal jsem po smrti nejmladšího

syna Jakuba, jemuž jste byl při křtu kmotrem. Nejstarší syn Štěpán má ode mne bednu se 450 zlatými. To vám oznamuji proto, aby můj nejmladší nepřišel o svůj podíl. Ukládám vám, abyste o něj věrně pečoval. Opomenete-li, pak uvidíte, co vás potká.' Byl jsem zneklidněn a slíbil jsem čestně tomu zjevu, že službu vykonám."

O tom, že Kunze se svým nejstarším synem Štěpánem nevycházel zřejmě nejlíp a podezíral jej, že si chce ponechat všechny otcovy peníze a možná zmocnit i domu, v němž bydlel nejmladší Jakub s matkou, naznačuje i další zvláštní událost.

Štěpán se již po otcově smrti vrátil ze světa a chtěl přespávat v rodném domě. Nevýdržel ani jednu noc. Vyhnal ho neustálý lomoz, hluk a hlasité rány. Kunze ho tam prostě nestrpěl.

Celý benešovský případ měl zvláštní dohru. Když o něco později zemřela Kunzeho služka, lidé se báli, že se také zúčastňovala černokněžnických obřadů a nakazila pekelným jedem. Aby nestrašila, přidali jí různé věci do rakve. Přesto se její přízrak začal zjevovat, bušil na dveře, objevoval se v podobě psí, kočičí nebo kozlí. Zaútočil na nemluvně v kolébce, dusil a tlačil další ženu v domě.

A znovu slyšíme ozvěnu ptačího démona Asmodea. V noci se ve stáji objevilo kuře. Děvečka se domnívala, že vypadlo z košíku a chtěla ho chytit. Ale kuře rychle narostlo do podoby velkého ptáka. Popadlo děvče a surově ji potlouklo.

Mrtvola podezřelé služby byla poté vykopána, spálena a popel hozen do vody.

Bez ohledu na to, zda k hrůzným setkáním s bytostmi z temnot došlo před staletími či včera, zda se tak stalo v Americe, v Evropě, v Asii či jinde, v centru městské civilizace nebo u primitivní etnické skupiny, vždy nelze přehlédnout jisté shodné prvky. To posiluje podezření, že nejde o vymyšlené strašidelné historky, ale sice možná poněkud překroucený a neúplný, ale přece jen důvěryhodný záznam reality.

DUEL S ĎÁBLEM

„Nahá dívka na kamenném stole vyjekla hrůzou.

Do sklepení s klenutým stropem vcházel podivný průvod. Za zpěvu hypnotizujícího chorálu, pomalým krokem, v řadě jedna za druhou se k ní blížily postavy v dlouhých černých hábitech. Obstoupily obětiště a sklonily hlavy. Přes velké kapuce, stažené hluboko do čela, světlo neproniklo. Tváře halil temný stín.

Neviděla nic, ale ze všech stran cítila doteky nedočkavých očí.

Kdo jsou? Co mi chtějí udělat?

Pozvedla hlavu. Přes svá ňadra a doširoka roztažené nohy spatřila muže v šarlatově rudém plášti s vysokým zvednutým límcem.

Byl to její pán! Ten štědrý a rozjařený, ale velmi často také nevyzpytatelný, prchlivý a nelítostný Jan Šembera.

Stál u skříňky, zabudované ve zdi. Klíčem otevřel masivní dřevěná dvířka, zpevněná železnými pláty. Na dně výklenku ležela velká šperkovnice.

Šembera odklopil víko, vytáhl velký medailon na tlustém stříbrném řetězu a pověsil si ho na krk. Pak vyndal podlouhlý balíček. Z několika vrstev červené látky vysvobodil pečlivě zabalenou dýku. Zastrčil si ji za pas.

Na pulpitu ležela velká kniha. Do její vazby z černé kůže byly vyraženy stříbrné hvězdy a symbol planety Saturn.

Šembera knihu otevřel, nalistoval stránku s magickou formulí k přivolání uctívané démonské entity. Vztáhl obě ruce nad sebe. V pozici oranta sytým hlasem zahájil evokaci: „Almucha-bola, Absegalim al kaskilb ablaon. Gotos avis, Gotos venis, Gotos uni. Averagola Gotos.“

Postavy v kutnách zaujaly stejný postoj modlících se prosebníků. S rukama vzepjatýma ke klenbě vzývaly příchod Gotose. Stále dokola opakovaly konec zaklínadla: *Averogola venis, Gotos uni, Averogola Gotos...*

Ovzduší bylo nabité nervním napětím. Plameny šlehající z velkých mís na podlaze i z hořících loučí v držácích na zdi se chvěly.

Dívka šlela strachy. Divoce zmítala končetinami, jak se pokoušela uvolnit z provazů, kterými byla připoutána ke kovovým kruhům v rozích stolu.

Vývolávání Gotose zrychlilo a zesílilo. Prošba o jeho příchod se nesla tajnou podzemní svatyní, odrážela se od kamenných zdí a vracela zpět jako burácivá ozvěna.

Velmistr Šembera sevřel v dlani dýku. Přistoupil k dívce.

Nastal čas podpořit zjevení nadlidského demiurga lidskou obětí.

Krev vytryskla až na nedalekou stěnu. Nesčetné rudé kapky jako by měly kouzelnou moc a dokázaly odemknout dávno zapomenutá dvířka do jiných světů. Zeď pod jejich dotekem kamsi zmizela a odhalila ústí temného tunelu. Z hlubin země se valila žhavá láva. V její spalující záři se rýsoval stín blížící se děsivé postavy.

Gotos přicházel.

Těmito řádky jsem v knize Operace sfiga otvíral případ Saturnova pečť. Jeho děj se odehrává v současnosti, ale vychází z podivuhodných událostí, v nichž hlavní roli sehrál zámožný moravský šlechtic Jan Šembera Černohorský z Boskovic (1543–1597). V našich dějinách najdeme jen málo tak rozporuplných postav.

Šembera sice nikdy nezastával významný post ve státní správě, ale svým způsobem života si vysloužil věhlas v celé zemi. Bylo v něm ovšem víc pohoršení než obdivu.

Šembera organizoval pitky, naháněl urozené dámy i ženy z lidu, předváděl své jezdecké umění při lovu i jiných příležitostech a neustále se s někým přel. Jako zdatný šermíř všechny potíže nejraději řešil rapírem, což mu vyneslo i obžalobu z vraždy. Soudu unikl jen proto, že žalobce za záhadných okolností zahynul.

Jan Šembera z Boskovic

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy České tajemno 2.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.